

at den er en sørgelig Rest fra Fortiden, som absolut maa forandres.

Ligeledes vil jeg henstille til Indenrigsministeren, at han fremsætter Forslag til en Lovændring, der gaar ud paa for det første, at en dansk Kvinde, der ægter en Mand, som ikke har dansk Statsborgerret, beholder sin danske Statsborgerret, saa længe hun forbliver her i Landet, og for det andet, at en dansk Kvinde, der er gift med en Mand, der ikke har dansk Statsborgerret, generhverver sin danske Statsborgerret, naar hun vender tilbage til Landet og ønsker at tage fast Ophold her og afgiver en Erklæring om, at hun ønsker at være dansk Statsborger. Det er ganske hen i Vejret, at en af Landets egne Døtre, naar hun vender tilbage til sit Land som fraskilt, frasepareret eller Enke, højtideligt skal ansøge om at faa Lov til at generhverve sin danske Statsborgerret, at hun skal skaffe Gud ved hvor mange Attester og vente i Aar og Dag paa at faa sin danske Statsborgerret; man skulde synes, det var saa lige til, at hun eo ipso generhvervede den i det Øjeblik, hun ønskede det, og vendte tilbage for at tage fast Ophold her i Landet.

Jeg skal sluttelig vende mig til den højtærede Forsvarsminister med Forespørgsel om, hvorledes man har tænkt at stille sig overfor alle de ulykkelige, der kom til Skade ved Eksplosionen om Bord paa „Gejser“, og hvornaar man vil kunne se deres Forhold ordnet. Jeg vil straks indskyde den Bemærkning, at jeg her taler ganske for egen Regning. Jeg har fra første Færd fulgt Ulykken i hele dens Udstrækning, og jeg ved, hvor haardt de ulykkelige er ramt. Jeg kan forsikre ærede Medlemmer om, at den Rædsel, jeg har set fra den første Dag, vil være i min Erindring lige til mine Dages Ende. Aldrig i mit Liv har jeg set noget saa forfærdeligt, og aldrig i mit Liv har jeg tænkt mig, at Mennesker i den Grad kunde blive lemlæstet og alligevel beholde Livet.

Nu er Spørgsmaalet: Hvad vil man gøre for disse Mennesker? Der er Mennesker iblandt dem, som vil blive uarbejdsdygtige indenfor Marinen; der er Mennesker iblandt dem, som overhovedet aldrig vil blive arbejdsdygtige hele deres Liv igennem, og vi ved jo ogsaa, at Ulykken har krævet eet Menneskeliv. Der er Mennesker iblandt dem, hvis Ansigter er blevet saa vansirede, at de hele deres Liv vil være mærket deraf og hele deres Liv af deres Spejl og af deres Medmenne-

skers Blik vil blive mindet om, at de har været udsat for denne store, rædselsfulde Ulykke.

Saa vil man sige: Ja, men man har vel ogsaa gjort noget for disse Mennesker. Dertil vil jeg sige, at saa vidt mig bekendt har man intet gjort. De har kunnet faa 400 Kr. til Rekreation, betegnet som en Understøttelse. Og hvor langt rækker 400 Kr. til Rekreation? Der er Mennesker, der har Maaneders Rekreation bag sig og lige saa mange Maaneders, ja, længere Tids Rekreation foran sig, og vi ved jo alle, at Marinens Folk ikke er særlig godt aflagt med Hensyn til Midler. Vil man give dem fuld Rekreation, vil man give dem Erstatning for Svie og Smerte, vil man betrygge Fremtiden for de Mennesker, hvis Fremtid for bestandig er blevet ødelagt, er blevet lagt fuldstændig i Grus?

Nu ved jeg vel, at Penge ikke kan give en Mand Synet igen; jeg ved vel, at Penge ikke kan give en Hustru Manden og Forsørgeren tilbage; jeg ved vel, at Penge kun er en Værdimaaler; men det er ogsaa den eneste Værdimaaler, vi har at regne med. Penge kan afbøde en Del; Penge kan skaffe bedre Livsvilkaar; Penge kan dog gøre Tilværelsen blidere for dem, der er ramt af denne legemlige og aandelige Ulykke. Jeg synes navnlig, at der var Anledning til at stille sig særlig kulant overfor disse saarede fra „Gejser“, netop under Hensyn til, at der, saa vidt det ses af Kommissionsundersøgelsen, er begaaet den Fejl fra Marinens Side, at der ikke er anvendt den samme Fængtraad, som den svenske Opfindelse anviser, og som har været brugt i de andre Taagebomber, som alle har fungeret tilfredsstillende, saa vidt jeg har hørt. Man burde efter min Mening indenfor Marinen have været fuldt fortlørlig med den Fængtraad, man anvendte, inden man foreviste Bomben for en større Kreds af Mennesker, uden at man traf nogen som helst Art af Sikkerhedsforanstaltninger.

Medens jeg er ved at omtale Gejser-Katastrofen, vil jeg have Lov til at omtale den Mands store Arbejde, som alle disse saarede kan takke for, at de dog kommer til at se saa nogenlunde ud, som de gør og kan forvente at komme til at se ud. Vi er saa karrige herhjemme med at rose hinanden, naar der er noget at rose, men vi er saa nemme til at øve Kritik. Jeg synes ikke, den Mand, jeg her tænker paa, Overlægen ved Garnisonssygehuset i Vordingborg, Overlæge Lundstein, har faaet den Omtale